

Prekentekest: Joh 12,44-50

Jesus ropte ut: Den som tror på meg, tror ikke på meg, men på ham som har sendt meg. Og den som ser meg, ser ham som har sendt meg. Jeg er kommet som lys til verden, for at den som tror på meg, ikke skal bli i mørket.

Den som hører mine ord og ikke tar vare på dem, dømmes ikke jeg. For jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden. Den som avviser meg og ikke tar imot mine ord, har likevel en dommer: Det ord jeg har talt, skal dømme ham på den siste dag. For jeg har ikke talt ut fra meg selv, men Faderen som har sendt meg, han har gitt meg befaling om hva jeg skal si og tale. Og jeg vet at det han vil med sin befaling, er evig liv. Det jeg taler, taler jeg slik Faderen har sagt meg.

Slik lyder Herrens ord.

Hva tenker du på når du tenker på Gud? Hvilket indre bilde trer fram umiddelbart i hodet når Gud nevnes? Noen unge i menigheten fikk denne høsten i oppgave å male et bilde av det de tenkte på når de tenkte på Gud. Tanken skulle få fritt rom og de skulle ikke bindes opp av hva andre tenkte og tegnet. Her ser dere noen av resultatene.

(Transp.1) På det første bildet ser vi Edens hage, der Bibelen forteller at Gud og mennesker var sammen og alt var bare godt. Bildet griper det øyeblikket da Eva spiste av den frukten som Gud hadde forbudt, og vi vet at siden den gang har ikke jorden vært det paradiset den var.

(Transp.2) Her ser vi jorda med mennesker i mange land. En arm kommer ned fra himmelen der oppe og vannet jorda med vannkanne. Kanskje har kunstneren tenkt på at det ikke er rent tilfeldig at vannet og sollyset gir vekst til alt liv. Skaperen styrer det hele og opprettholder skaperverket i all hans omsorg. Kanskje har dette vært tanken bak.

(Transp.3) Jorda ligger i mørket, men vi ser at en hånd kommer ned og tar seg av menneskene. Hva uttrykker dette? Er det Guds vernende hånd over menneskene i dag? Er det Guds frelsende hånd? Lever vi i en utrygg verden?

(Transp.4) Her ser vi et lite menneske i en mørk verden, men et lys skinner i mørket, det er som et hull i mørket øverst i bildet der lyset stråler inn. Til meg taler dette bildet om fremtid og håp.

(Transp.5) Så ser vi korset, Gud og Jesus, mennesker, blå himmel og hvite skyer. Alt dette, sentrale ord og begreper vi kjenner i vår kristne tro.

Dette er hva noen av menighetens unge uttrykte da de tenkte på Gud, og noen har tegnet seg selv inn i bildet, enten som tilskuer eller som aktør. Hva ville du ha tegnet hvis du fikk blyant og vannfarger i hendene nå? Ville du ha tegnet konkret som dette, eller ville du uttrykt deg kun med farger? Ville det blitt et bilde i ekspressionismens ånd, sterkt med glorete kontraster, eller ville det blitt mer forsiktig antydende bilde, med streker så tynne at de nesten ikke synes? – og hvis du tegnet deg selv inn i bildet, hvor ville du stå plassert?

Prekmenteksten handler om Gud, hvilket bilde som tegnes av Gud. Som i noen av bildene vi så, nevnes det lys og mørke, denne veldige kontrasten. Det er også en som står og roper et sted i bildet. Jeg tror han må stå sentralt, kanskje i midten av bildet. Han roper: "Den som tror på meg, tror ikke på meg, men på ham som har sendt meg. Og den som ser meg, ser ham som har sendt meg. Jeg er kommet som lys til verden, for at den som tror på meg, ikke skal bli i mørket."

Det er Jesus som roper. Det er Jesus som maler et bilde av Gud for sine tilhørere. Ja, han ikke bare maler, men han er selve bildet av Gud for dem som ser og hører. Jesus er bildet med stor B. Han er det eneste mennesket som kan si om seg selv "jeg er Gud" - og samtidig ha rett. Derfor er det slik at den som ser Jesus, ser Gud. Og Jesus legger til som en naturlig konsekvens at å tro på Jesus er å tro på Gud. Så nært og sterkt sier Jesus at enheten er mellom Gud Fader og Guds Sønn. Men han sier også noe om at rekkefølgen er avgjørende. Noen vei forbi Jesus finnes ikke. "Ingen kommer til Faderen uten ved meg." Joh 14,6.

Gjennom de mange bibelfortellingene om Jesus som danner indre bilder i oss om hvordan det må ha sett ut da Jesus gjorde brødunder, da Jesus gjorde blinde seende, da Jesus helbredet og forkynte, da han reiste opp de svake og jekket ned de høye. For ikke å snakke om da Jesus gjorde barnet til forbilde for sine disipler, og da han døde og stod opp av sin grav. Alt dette og mye mer er bilder der Gud trer frem og blir synlig for oss. Vi ser ikke Gud med øyet, men vi

vet så inderlig godt at de beste bildene og de flotteste fargene får vi når vi leser eller hører ting fortalt, og ikke når vi ser de flimrende TV-bildene.

Bibelen er Guds billedbok til oss. Bildene ser vi i våre hoder, og i den grad bildene vi tar til oss er fra Bibelen selv, så er de uforfalsket og ekte, og de taler til våre hjerter slik gode bilder gjør. Tar vi dem til oss, vil vi også få øynene opp for at Jesus er mer enn en avbildning, han er den levende Frelseren som kommer oss i møte i din og min hverdag. Han er her i kirken i dag og møter oss i Guds ord som forkynnes. Han vil møte og frelse et lite barn i dåpen, i det han åpner sitt rike opp for barnet. Slik er det også med nattverden når det er nattverd i gudstjenesten. Hver gang Herrens bord er dekket, innbyr han som var der i begynnelsen, som er her i dag og som en dag skal møte oss fra evigheten, til samfunn med seg og alle kristne til alle tider. Guds ord, nattverden og dåpen er de midlene Gud gir oss sin frelse gjennom. Slik taler Bibelen om dette og innbyr oss til å ta imot, og ta imot.

Å ta imot frelsen er å gå fra det tunge, knugende mørket, som vi har sett avbildet på disse unges kunstverk, og ut i lyset og dagen. Jesus sier: "Jeg er kommet som lys til verden, for at den som tror på meg, ikke skal bli i mørket."

Jesu sa også noe om hva som ville skje med dem som hører Jesu ord og ikke tar vare på dem: "Det ord jeg har talt, skal dømme ham på den siste dag." Vi bærer alle med oss våre bilder av hvem Gud er. Noen har et helt galleri til disposisjon, der Gud trer fram i hele det bibelske spekteret. Andre verner om sitt ene bilde av den kjærlige, ettergivende, snille, og tør ikke tenke seg Jesus Kristus som dommer på verdenshistoriens siste dag. Vi taler ikke sant om Gud om ikke også dette bildet er med.

I dag gir Jesus en fantastisk invitasjon til å komme ut fra mørket og inn i lyset, og leve livet i Kristus. Han innbyr til å se ham som han er, med alle de bildene Skriften gir oss. Bilder som er gode og trygge, bilder som utfordrer oss, men nok også bilder som skremmer og er vanskelige å forstå. Å tro på Jesus er å ta imot disse bildene i sitt mangfold, lukke seg opp for Jesus Kristus og ta imot. Da skal vi ikke selv sortere ut og fjerne, men ta Jesus på ordet, og overlate til Den Hellige Ånd å skape orden i kaos. Har vi derimot allerede valgt å lukke oss for deler av virkeligheten som Guds ord taler om, da har vi tross alt gjort et valg som vi selv må stå inne for.

Oppfordringen lyder i dag: våg å ta Jesus på ordet. "Jeg vet at det han vil med sin befaling, er evig liv," sier Jesus. "Det jeg taler, taler jeg slik Faderen har sagt meg." Joh 12,50.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.